

Vylití slin

A. Planhovec

Ing. Petru Lamplovi, geniovi loci a tedy korekt-
residuu níže zmíněné scény
vděčný autor.

V jednadevadesáti
za velkou louží
zemřel Petr Zenkl,
ten starý předúnorový a odbojový trumbera.
A smutně končí i dobrý vtip
o jeho anglickém projevu při reinauguraci na radnici v roce 1975
pronášeném na Staroměstském náměstí:
"Ladies and gentlemen,
at last, freedom has
been restaured..."
"Pasmatri duraka Zenkla,
on na matěrskom jazyke
zabyl..."
V emigraci chcíp.
Mluví se česky.

Tête à tête

A. Memhoris

kamarádi, je to moudří,
kterému dnes patří svět...

Encyklopédia! Ja tvojho otca,
ty v růžovém svém negližé
čekáš na negry, že?
Polib mi prdel, to půjde líp...
Co to máš místo úst?
- Odnaučím tě zjednodušení,
odvzdušní se to, a je po ptákách...

(Bylo v rozkroku krásně vysmýčeno
vše, co souvisí s močením.)

A. Staněk

Vyhánění z ráje aneb Očima visí zas fanoušek na mých rtech

I.

furt se se mnou
hádal, kanál a já neměla
to srdce, říct mu o tý -
co by dělala plavuň na Haný?
škrabala by tě v tvý p....i, kostlivče prolhaný,
poloochlodaný,
v námele písni zaoraný:

"Satanáš šlapal...
o hafenu snil,
v rozkroku se Mistra bál", atd.

(co skrze zuby procedil?
pásový oper?)

II.

Cože?

Jsme potravou pro děla?
Vždyť děla by
(ric, dve laby)
prděla...

- "Chuděrka úderka
k komu se utekla?"
- "Samice, co má chuť
jen sama zmasit se
má podpisenku (nosí smutek)
z broušeného skla."

Z "Georgik"

Mezi matkou a synem vták.
Na širém moři kamarád -
- albatros (či již plínky?),
leč v loubí červů vrah ("SOS")
(či "Oral jsem oral, ale málo?")

Ne, ne, okolo Leo^vči
jiskrné oči,
čertovské čelo kaplanovo...
leč chvost plách...

I hnusné, podlé tělo mu kamsi
odletělo -
je mu zle z činek
a ne ze slečinek.

Pak už jen (jeb tónem)
brainwashing logru (či
v chrámu svatého Izáka?)
splet v jednu duši, jedno tělo kyvadlo
i kozáka.

Šípková Růženka

(Fata morgana atamana)

Ach, ty marnotratnosti jarmar
mladých let

Můj starej je jak Českéj ráj -

- samý Trosky a Kost.

Já - v uchu jed.

Každý se dušuje. Prak ňadra koštuje. S echem:

(Ano, to my.

Noc nás honí. Kulhám po šupleti od plum brandy k pěti...

Ex oriente lux - čas letí

na svatodušním kůzleti -

co sov tu v luftu večer visí! -

- já v uchu jabko s listy, cyrilicí.)

Východisko?

Sluníčko v matroskách,

cukrové vaty nach -

- Otomoar Korbelař -

- dvouletý vrah nálad -

v šatičkách námořnických,

protože Amor (autor "Auror") je bordelář

vždycky:

"Večerní zvon zní z hoven,

každý jak znovuzrozen."

Portrét pneumatiky ve znamení Kon-Tiki

(Návrh plakátu na josefskou zábavu v M.)

Rezső Nyéra - strašidlo,
které je jak šídlo

{ Intimně nocí zní harfa:
kde leží Cochabamba?

Ani ta včela nesbírá všechno,
něco je pro ni důležité
a něco méně důležité.

Podobně věda.

(můj pedagog Josef Straka
na diplomovém semináři
25. 10. 1971)

Já, sněhulák Adam, vánoc
si ždám
- (Meluzina mu říká tak)
- Iva šál: "Tak to tedy prr,
vodníku" -
- z vran si nic nedělám,
ač srab,
ač nomen omen Řit...

darda je hanba...

Na Velký Pátek co látek!
Cynici (Synci!)
v Třinci
maj zlatej důl:
Kóty a potoky piva! Vivat!
Korespondenční football
čtyř nohou mul - čtyř sester Severu a Renesance -
koná se v slánce
(věřte selance,
nezte lívance!),

už je tu,

jaro ze zimy
(ježek jak z růže květ),

zatímco já malý caprt
jsem se octl v lochu za prd.

Plamenná (pětrosí) variace na Čajkovského

Miklucho-Maklaj - činovník ili dějatěl
vytrhnul jí trn z ňader

Vždyť je to dávno,
co takto pták v cval zval...

Prostořece:

Och, jitra děs a pach!

Rarach Basilej v temných barvách
líčí,

zatímco na březích Torysy tlím
v Otcově pytlích:

Už je to dávno, co takto pták
v cval zval (tož chvátám!):
"Řeko popelavého potu, plyň
v Černé moře dál!..."

Vaječný koňak: "Pal!?"

(Copak foťák, ten by
pořád jen slzy polykal
a lhal a lhal a lhal:
"Vojna je Vojna!
(Ňam Ňam, Ňam Ňam...)")

Jaká to teskná píseň,
jak Bůh by mrdal s labutí
a ladem ležel bál,
a ladem ležel bál
v té lebi (co nemá
obutí?)

V té lebi...

Najdete tam makety saun
(zástupy žump),
jež rubá Hekuba,
elementární flus.

2
Ta vojna...

Zaznamenali jste již
dvojdílné "Dějiny trusu"
od Pavla Koyna...?

... U ústí (S cizím peřím žádný sraní)
Alleha chval!

S. Karáček

... a stane se v těch dnech,
že povstanou pobledlí žáci z městské večerní školy
v průměrném věku čtyřiceti sedmi let
a budou zmateně, jeden přes druhého odříkávat
vybraná slova po CH:

CHlopeč	CHamtivý	CHumeliti
CHudoba	CHaluha	CHroust
CHránítka	CHrám	CHvástati se
CHobot.		

S. Kvaček

Tvůj lid, lid boží, putuje Tvým časem

Ty sleduješ pouť lidu svého z vyvýšení,
ze svého kříže
z perspektivy ptactva nebeského
sleduješ tanec pod sebou
vidíš zbrojnoše, jak se rvou o tvé roucho

Sleduješ pouť lidu svého z ponížení
služebníku zbitý a smetený z cesty
z perspektivy zeměplazů a žab
vidíš nad sebou pochodující
cítíš jak jsi pošlapáván

Ty nezůstáváš ani ve svém vyvýšení
ani ve svém ponížení
Ty zůstáváš s lidem svým

Odechází-li lid tvůj sloužit cizím bohům
odecházíš s lidem svým
jsi místem bolavým
raněným svědomím lidu svého
"Navrať se dome Jákobův"

Je-li lid Tvůj krutý a bojovný
neodecházíš,
nejsi katem ani zbrojnošem
jsi jejich obětí stínanou
"Navrať meč svůj do pochvy jeho"

Je-li lid Tvůj zbabělý a podlézavý
nezříkáš se hřbetů ohnutých
když se Tvůj lid, po způsobu děvek, dává mocným
zůstáváš s lidem svým
"Rozpomeň se, dcerko Kristova"

Když se lid Tvůj rozbíhá ke skoku
do propasti zahynutí
Ty stojíš na pokraji a ukazuješ k horám
rozptyluje-li se Tvůj lid v bezbřehém moři
svazuješ k sobě zbylé
a věnce pouštíš po vodě.

Jan Dancák

Pod prázdným nebem krouží ptáci
a potom ještě stoupají ke svým
hnízdům

Vysoko nad horou se vznáší dým
oko uzavřené v trojúhelníku slzí
oblak se zastavuje a vzápětí rozpadá
do útržků které ustavičně mění svůj
tvar

I tak vysoko je slyšet kroky
zvuk zámku zamykaných dveří
je rovněž vidět zvon kývající se sem
a tam na trámu věže
je vidět chvění jeho kovových stěn
Ale jeho hlas sem už nezaletá
Je mráz

Tak k červům cestou putují
labutě oblohou i vodou
v hnízdech která jim odplouvají
pod křídly

v podzimním větru

v chladném dešti

osaměli ti kteří z letu ptáků věští
před domy jiných kteří věří
snům pod příkrovem prachového peří

Dědečku spíte?

to se červi ptají
a hudebníci k tomu hrají
labutě krky napínají
zpívají Vy to neslyšíte?

+ + +

Jakpak se asi ryby postí
hvízdá vítr na rybářovy kosti

Domice

Zavřená křídla okenních tabulí
průsvitně zbarvených skel
ve kterých leží
odrazy peří
Vysoko vznáší se oblaka
v kroužících zrcadlech
Soumrak pokrytý tmou
mrak pod hladinou
víří zelené řasy
Spí zřítelnice
Zarudlá víčka tlumí
vzdálené spící hlasy
I ústa otevřená spí i bílý dech
v pavoučích sítích upředěných
na zrcadlených zdech

Danič

Dům z listí

šikmý a zelený

orosí vítr V dešti

pták bílý a červený

zežloutnou

motýla osud si najde

s hlavičkou špendlíkovou

na hlávce zelí

To jenom listy pozlacené

do nebes vyrostou

jedlíkům jmelí

J. Damić

Lidé stojí na břehu jezera
 deštník se otáčí zvolna v ruce
vlny pohybují květy stromů
 olše a vlny se ohýbají
Vrby nad vlnami
 a olše ve větru
Olše a topoly ve větru
 Oblaka v jejich stínu
a v soumraku nad cestou
 zarostlou travou
téměř se dotýkají vody
Deštník se opět otáčí
 Opačně plynou vlny pod hladinou v dešti
k vrbám
 k jejich stínu lidé podřimují
ve větru usínají v dešti na břehu
jezera nad kořeny stromů

V soumraku střásá měsíc z větví
stíny
Skončilo léto Zrudly jeřabiny

Samička

patří k Lide

Duchovní

Duchovní
si zpívám píseň
jde na mě, z vás
ze všech tíseň,
nahoním si čuráka
až z něj tíseň
vycáká.

Očekávám

Očekávám
Zjevení -
do prdele,
nic jiného
tu není.

Očekávám
Smrt -
nebudu tu
předi
furt.

Eliášův oheň

(Pohřební píseň)

Zdál se mi dneska
děsný sen, že jsem
byl z hospod
všech vyhozen,
vyhozen k ránu
pro věc svatou
pro láhev rumu
započatou.

Zdál se mi zkrátka
děsný sen, že jsem
byl odevšad vyhozen
vyhozen, odevšad
pro věc svatou
pro lásku Boží
započatou.

Pivní rostlina

Do prdele
čí, pak je to
asi vina, že
krom toho všeho
ostatního hnoje
jsem jenom
pivní rostlina?

F. Palacký

Na všechno

Na všechno
nesmysl dohlíží
a bude dohlížet
a já blbec -
já se nesmím
vůbec, na nic
ohlížet.

F. B. K.

Na sta písni letí z Kuby

Na sta písni letí z Kuby
a na sta letí na Kubu
- do prdele,
že dostal imperialismus přes hubu,
že dal revolucionář Fidel
zlý kapitalismus
do povidel.

F. Pauc

Někdy je to drama

Někdy je to drama
někdy hovno,
prdel, legrace
bílé myšky sílí
v kruhu
na place.

Z Canterburských povídek

Olina jak nočník
zvrhla pivo na něho,
Nikolaj seděl s klidem mrtvého,
a ani neosušiv hlavu, zabručel
jen zdálo se snad k tomu
do prdele -
děšť přichází, když dozní
rachot hromu?

Pokryté plísňí je nejen
nejen dno od sudu
leč i předobraz, šťastného
lidského osudu, ach
- do prdele, kdo nechtěl
by žít pro nudu
pro tu všechnu
ostudu.

V kalhotách nasráno mám

V kalhotách nasráno mám
a zdá se mi, že utíkám
a sám před sebou neuteču
a neuteču v sebe
ani o píd' míň
než v nebe.

Ach, Pane můj, Bože můj

Ach, Pane můj, Bože můj
co mám já blbec robit
naneštěstí chci nepracovat
se milovat, kouřit hašiš
anebo se opít?

Pivní básně

Dlouho jsem přemýšlela o tom,
jak nazvat tyhle básně,
chtěla jsem, aby název jejich
zněl přesně, zvučně, krásně.

A protože nejpřesnější na světě
je míra na půllitru
a nejzvučnějším zvukem je
žbluňkot piva ve tvém nitru,
tak název sbírky znící vskutku krásně
může být jenom "PIVNÍ BÁSNĚ".

Pohoda

Stojíš si taďy na rohu
a čekáš, kdo tě spasí
a opěvuješ pohodu,
však neklid v tobě kvasí.

Nebo snad myslíš,
že tvá duše v klidu je?
Jsi znakem protestu
a protest v klidu nežije.

Jsi znamením generace
a naší pomatený doby
a nečekáš na ovace
a to tě vlastně zdobí.

Jsi znamením něčeho,
co už chvíli není
i ty jsi prošel změnami
i ty už nejsi stejný.

A přitom na sobě
máš stejně otrhaný džínsy
a stejně strašnou žízeň máš
a zrovna jako kdysi
za pívko poslední kačku dáš.

Tak co se vlastně změnilo,
všechno je pořád stejný
jen hlava blíž je chodníku
a mozek v ní je temný.

A přesto sníš si o chvíli,
kdy opiješ se sluncem
a líbat budeš motýly
a sám už budeš jen snem.

na dle věnování

Zatím však stojíš na rohu
a čekáš kdo tě spěsí
už otevřeli hospodu
A T Y ?
Zas opěvuješ pohodu.

Zpěvy naší generace

Tak v deset večer "pod ocasem"
zapendlujem si trochu časem
a budem taky vzpomínat
a nechce se mi dneska brečet,
neříkej, žeš mě viděl klečet
a pojď si radši povídat
nebo se jenom tak dívat.

Pojď, uděláme si výlet časem
a budeme si říkat slova,
připomínající děje znova.
Budou to zpěvy naší generace,
rejt ulici je pěkná práce,
policajtovi za kopance políbit ruku -
to není degradace - to je zpěv naší generace.

Pojď, budeme se chvíli vznášet
chci bez křídel a bez trávy
mít špinu ulic pod sebou
a modrý nebe u hlavy.

A myslíš, že to ještě dokážeme
ulítnout jen tak, kdy se ti chce?
Když lidé řvou jak nepřítel
"ty nápady ti z hlavy vyženeme?"

Pojď, už nechci myslet na tu zlobu,
co v těhle lidech navždy sedí,
už nechci myslet na tu dobu,
kdy bývali jsme pořád bleďí.

Teď, už je líp, už jsme se otupili,
jame pod zemí - jen tam je klid
a plně jsme si zasloužili,
že říkají nám underground.

Zpověď

A myslíte si, že jsem špatná,
že miluji jen tak
a neznám význam slova láska,
všechno je úplně jinak.

Přiznávám, občas jsem se spletla,
tak už to ale ve světě chodí,
však nikomu z vás jsem neřekla,
že jste můj přístav
a já zbloudilou lodí,

která si našla spokojenost
a že jste to, na co čekám,
nevím, proč vám to všechno říkám,
vždyť nelmuví, jen trapně hekám.

A oplakávám lásky své
už milion let minulé,
které už nikdy nebudou,
všechny skončily ostudou.

Však vám teď říkám
až zas někdy
se v putyce opijete
a uvidíte, že jsem sama,
vy zase za mnou přijdete.

Však až se tohle stane
(bude to brzo - to já vím)
vzteky jak moře se ve mně zvedne
a půllitr vám na hlavu nasadím.

Therapijní kytká

Kytička vykvetla
mezi mými prsty,
kytička terapijní
postrádá však listy.

Je pracovní terapie
žalost ducha nastala
ani rum ru nenalije
sestra, jež tu zestárla.

ma d'a Valova

Má lásko odpusť,
možná, že jsem ublížila
Tvé duši už tak bolavé,
přežila jsem, či nepřežila
své krásné údolí spavé?

Údolí spavé, slzavé,
údolí vzpoury, vzteku, zloby,
však vzpomínky jsou mlhavé,
ve vzpomínkách jsou jenom hroby.

Má lásko odpusť,
ten můj epitaf nepatřil Tobě,
nevím komu patřil,
teď však je navždy pohřben v hrobě.
JÁ NESPÍM - V TICHU HNÍJU!

Už nic nevysvětlovat
už nic nechápat
a nikdy víc už nemilovat
jen usnout si a klidně spát.

na oči

W. W. W.

Sen

Usnul jsem u sklenice vína
Usnul jsem a křídly mne ovívá
Spánek jenž uložil se v prachu
Tak jako já v svém nepoznaném strachu
V obleku znesvěceném
Ten do rakve oblékám
Abych i já byl mžik světla, co do noci odlétá
Abych i já byl v své hvězdné hodině
Nejvyšší z nízkých rév vína.

Usnul jsem u sklenice vína
Vstoupil jsem tam, kde se den připomíná
Kde se den zaclání svou pravou barvou
Perlou jež září přes slunce temností černou
Zvony zamlkle tázavé
V úderu neslyšeném
Aby i ony přispěly mlčením do řevu ticha
Aby i ony ve hvězdné hodině zděsily
Nejvyšší z nízkých rév vína.

Usnul jsem u sklenice vína
Pomník spánku na stole a zrosená špína
Jak mrtvý tvar budící se v hluboké kryptě
Jak mrtvý vzduch vanoucí z prastaré mříže
Slova nikdy nevyřčená
Kaple nikdy nesvěcená
Aby i otázka neodpovězená, do ticha vržená
Aby i ona ve hvězdné hodině proklála
Nejvyšší z nízkých rév vína.

Moc

Jan Heřal

Je v moci rukou moje duše
Je v moci kladiv která hluše
Ubíjejí noční samotu
Zvedají poklop od hrobu
A nebožtíky pozvedají
A k soudům s nimi zasedají
K nekonečným procesům
K neskutečným životům.

Je v moci hlasů moje duše
Je v moci slov, která se suše
Přenesou pustou temnotou
Až k uším těch co propadnou.

Je v moci noci šedé prachem
Jímž vesmír zasypává zkázu
Která se rozprostřela v tichu
Na kalném spánku nešťastníků.

Lístky

Jan Křel

(k výročí čehokoliv)

Na stříbaném podnose
Ve dveřích i za oknem
Všude kam jsem pohlédl
Ať přímě či s úkosem
Ležela zima s poklidem.

Ať na asfaltu města
Na sklo i betonu
Všude kde oko bloudivé
Nechalo pohled s údivem
Ležela bělost čistá.

A na konečku cigára
Měnivost žáru pochládla
A já jsem cítil najednou
Že i když je to nemožné
Do noci odlétám.

A vznesl jsem se tisíc výšek
Nad nejvyšší městskou hranu
A zjistil jsem tam s údivem
Že bílo, které kryje zem
Je na lístečku lístek.

A lístky z květin ozdobných
Z oslavy věcí bývalých
Se lhostejnosti nevzpomnění bály
A zbytečnem se chvěly.

Slyšíte kladiva osudu?
Slyšíte pokrok jak kráčí?
Slyšíte smysl jak smýšlí?
Ponechte kousíček sluchu
Jen kapku svobody uchu
Ať slyšíte trumpety aut,
která se vám nevyhnou.

Slyšíte svoji úroveň?
Ve žvástech o duševnu?
V zálibě pro modernu?
Ponechte kousíček sluchu
Jen kapku svobody uchu
Ať slyšíte kapání vosku
Z lempičky vašeho mozku
Na podlahu

Vidíte? Slyšíte?
Tak děkujte bohu a nežvaňte.

Jan Heřal

Deprese

Agrese, regrese
únik a deprese
Pár slov zaslechli u sklenky piva.
Ta slova je našla
Aby je už nikdy, nikde, nikam
nepropustila.

Své přátele odsunuli
Do světa svých přátel
Své myšlenky odsunuli
Do světa svých myšlenek
A sami pak zůstali
Hovoříce sami se sebou
Opět vzhůru až do rána
Prázdně se třásli až do rána.

Poutník

Jan Heřal

Ta zmatkem naplněná prázdnota
Ne depresivní tlaky, nechci si přiznat
Závaží své hlavy a pravdolživé klamy
Jen zmatkem naplněná prázdnota.

Poutník se zasel v jednom z míst
A nedostal se blíže, nechtěl se zbavit
Nechtěl se poznat v nehmotnosti tíže
A jeho myšlenky odlétly do tisíce hnízd.

Pochopit mu bylo nedáno
Uprostřed pomalého času, nechtěl se zastavit
A setrvat uprostřed uvnitřního mrazu
Ale stál dřív, než bylo shledáno.

Myšlel, že touha větrnosti
Je závan rovnováhy duše,
Který si našel místo klidu, v šumu jenž neutuchá
Že je to závan hloubky poklidnosti.

Až na okraji lesa
V kterém si klidném kraji, až na okraji sám
Tak jako všude každou chvíli
Když v popůlnocním městě nálada mu klesá.

Až tam si uvědomil
Až tam si ujednotil, že bezprostřední neznámo
Odkrýt mu bylo nedáno
A v cestách za smyslem
V rozkroku do života
Skončil tam nepohřben.

Josef Křiváček

Víra?

Z celého srdce snad miluješ Boha svého
snad v rachotu slyšíš ten tichý hlas jeho
když nebe se zatmí a pak v tobě všechno zmírání
tak zprubuješ vohném sám sebe a v popelu zbyde ti víra

Jseš tu obehnan pevnou železnou stěnou
železný tyče tě postrkem blíž ke zdi ženou
v tý zdi je řetěz kterej kruh uzavírá
vyrví ten řetěz je tu hromada šrotu a to vedle je víra

Teď jsi oprostěn v ruinách a Boha se zase ptáš
jestli už navždy sám ve všem zůstat máš
támhle se zbítejí jako ty ze země sbírá
řekni: ty cos prošel peklem pojď dem dál a zůstane víra

Taky lidi!?

Bílé dveře
bílá okna
bílé stropy

Bílé stoly
před bílými obličejí s bílými tvářemi,
skrývajícími v očích tu strach - z bezmocnosti
odpor - ze setrvačnosti
nenávist , ze zkušeností

"." A taky bolest

Z lidské nevšímavosti.

Na dveřích nápis:

ODVODNÍ MÍSTNOSTI.

Sedí za stoly, pod rudou stěnou, popsanou dnešními nárožními frázemi.
Jsou snad pololidé, že žijí na zemi,
řídíce jako stroje osudy těch, které neznají,
zajati vlastními představami o tom, co vlastně vůbec, Vůbec
neznají!

Vidí před sebou jen něco, cosi,

o čem se jim snad v bezesné noci zdá, a k čemu jsou

NEZBYTNÉ

Bílé dveře

bílá slova...

... zní to jako mírový výzvy, ... Ale ne, to ne,
těch už je tu dost, je to jen zamyšlení, úvaha,
o propasti nad kterou stojí každý z n á s .